

Живеене във времена на Ебола

Удивително е как хората са се приспособили към Ебола. Бих очаквал много повече смъртни случаи, но епидемията от морбили, която също продължава, вече е причинила повече смъртни случаи, отколкото Ебола. Морбата е много по-заразна от Ебола. И тъй като морбили унищожават имунната система, много деца умират от последствията, като обикновена диария или малария, срещу чиито патогени вече не могат да се защитават.

(Продължете на страница Fehler:

Нахлуване на пазара

15.11.2019 г. Бутембо

Жулиен няма да забрави това преживяване на пазара на Butembo дълго време.

Винаги се случва много на входа на пазара. Много хора трябва да изтръгнат през окото на иглата.

Жулиен току-що получи парите, които ѝ трябва за заплати, интернат и други разходи.

Сега тя иска да направи някои необходими покупки на пазара. Чантата ѝ е здраво затегната под мишницата. Така тя бута бавно през тълпата.

(продължи на страница 4)

Това приказка ли е?

Зъбите са бели като сняг, а кожата тъмна като абанос и готви за седем малки момчета. Кой е това?

(виж страница 4)

Пътуване, което е смешно! -?

Пътуването в Конго вече е приключение. Но този път всички бяха щастливи, че пристигнаха (виж страница 9).

Няма шанс

Накарайте децата на Росоросо (виж страница 8)

Нормалната война

на страница 14

Помощ чрез мобилен телефон и компютър

Войната, Еболата и престъпността правят живота в Бутембо и повече в района риск. Синът на нашия първи пастор умря в къщата му, след като бандити бяха нахлули. Той беше точно пред дипломирането си.

Други се заразяват с Ебола и са умрели няколко дни по-късно.

Други обаче попадат в борбите между Мамай и правителствените войници или са ограбени от последните.

Шофирането е опасно, така че можете да помогнете само косвено. За щастие можете да общувате сравнително добре с Конго чрез интернет. Текстови съобщения и телефонни разговори са възможни, ако не и много евтини.

Ето как дойдоха почти всички доклади тук.

Освен това имам редица контакти, които също ме питат за съвет, като напр. Азария от CPDH в Моку.

Бих искал да им помогна още повече, особено с необходимите средства, но навсякъде в Германия Конго изглежда е отписано.

*Хорст Шулце в офиса на градината
Изглежда твърде трудно и твърде опасно за големите организации и политическите сили имат различни приоритети.*

Ебола успя да навлезе в медиите, тази зловеща болест има определен фактор на ужасите. Но хората също са свикнали с това и предвид многото други заплахи за ежедневието им, това е само още една заплаха.

Но хората си струват да помогнат.

Ihr

Смъртността от ебола все още е много висока, но не толкова висока, колкото при предишни огнища. От 3880

Ваксина срещу ебола

заразени хора, дошли в отделение срещу Ебола, "само" 2100 са починали.

За едно,

това със

сигурност е

заради

ваксината.

Това е

експериментална ваксина, защото не можете да я тествате - освен сега в приложението.

Той има сериозни странични ефекти. За една седмица човек е повече или по-малко болен и смъртта е настъпила и при деца, които са получили пълната доза. Въпреки това мнозина искат да имат ваксината.

Втората причина за по-ниския коефициент на смъртност е, че много от тях са насочени към центровете още в началото. Тогава има най-големият шанс отново да оздравее.

Но има и противодействие: „Ебола не съществува! Това е изобретение на правителството, което да ни попречи да гласуваме! ”

Синът на търговец се върна с малария и те го изпратиха в диспансер1.

За съжаление той се сдоби с легло,

на което преди това беше пациент с ебола. Когато се почувства по-зле, искаше да го прехвърлят в Центъра за ебола. Но един чичо каза: „Ебола не съществува. Това е отровата, която му даде Карухо. Лечител трябва да направи лекарство за отрова у дома ”.

Мъжът не е оцелял така.

Тогава дядо му се разболя и почина, след това баба, баща му, майка му, братята и сестрите и накрая чичо му. Той отиде в Центъра за Ебола, но беше твърде късно за него.

Като цяло семейството загуби 18

„Ебола идва от центровете на Ебола. Без Ебола без център! “И в резултат бяха подпалени няколко центъра за Ебола.

членове.

Подобни истории могат да се чуят от района на Бутембо, които вероятно не са в официалната статистика.

Интересното е, че пигмеите също смятат Ебола за легенда. Обаче никой не е болен от тях.

От разказ1 може да се заключи, че те вече са познавали подобни заболявания.

Отровата Карухо

Тази отрова е отговорна за много заболявания - всъщност за всички, които не можете да обясните и от които не можете да се отървете. Традиционните лечители предлагат своите лекове.

Джулиен от известно време страда от хипертония. Бета-блокери за понижаване работи само след известно време.

За това тя отишла при лечител.

Той направи „тест“ и заяви: „Ти си отровен! Вземете този лек!“ Една седмица тя имаше диария и повръщане. След това лечителят установи, че „отровата“ е изчезнала.

Като служител на християнска организация това всъщност не е възможно. Ясно ѝ беше казано. Но тя преживя лечението и - вероятно поради драстичната загуба на тегло - кръвното налягане спадна и тя отново се чувства добре.

Когато оценявате, трябва да се помни, че при нас има подобни: Номборпатия, акупунктура, цветя на Бах, соли на Schüßler, Kneipp, плацебо и др. Освен това мисля, че има различни растения там, които също са в състояние да понижат кръвното налягане.

Жулиен пита дали някой ѝ помага при лечението. Правим това само ако има преки дарения!

Уледа също имаше някои разходи поради болестта си. Тя трябваше да се лекува в Кампала и също така моли за помощ за разходите.

Жулиен и Уледа

Атака на пазара (продължение)

С чантата си здраво под мишницата и презрамката през рамото, Жулиен прокарва тълпата.

Изведнъж тя осъзнава как е

откъсната чантата ѝ. Някой е прерязал каишката с бръснач и изчезва сред тълпата с чантата. Жулиен иска да

тича след, но веднага други минувачи се блъскат в пропастта.

И с чантата изчезва едновременно мобилен телефон, банк за захранване, лични пари, документи и снимки, които тя все още не ни е изпратила.

Жулиен все още крещи, но никой не ѝ помага. Тя е много отчаяна. С такси с мотор тя кара до Уледа: "Какво да правя?"

За нас това е голям удар, защото вече имаме проблеми да балансираме финансово годината и поради:

Жулиен и седемте ученици пигмей.

Да, бях малко изненадан, че стигнахме толкова бързо при седем ученици. Всъщност имахме само 4 студенти и студентите трябва да кандидатстват много предварително, за да получат място. Но това не работи. Хората не трябва да планират предварително за повече от няколко месеца. Природата винаги има нещо готово за ядене. Трябва да изчакате най-много дъждовен сезон и да съхранявате зимата - това не е необходимо в тропическите гори.

Така децата се появяват в началото на учебната година и обявяват, че искат да продължат да ходят на

училище. След това Жулиен я прие: "Хорст, сега имам седем ученици в средното училище."

О, Жулиен! Хубаво е, че се грижите за децата, но досега не знаехме как можем да забавляваме петте. Как тогава за седем?

Студент ни струва между 40 и 50 долара на месец.¹

---

¹ Разходите за настаняване и училищни такси варират в зависимост от учебната година и темата. Спонсорство за 35 евро вече помага да поеме част от разходите.

Образование без пример за подражание

„Какъв е смисълът да се научите да четете и пишете? Ние нямаме нищо от това. " "

Родителите на пигмейските деца се чудят и дори имат всички основания да го направят. Онези,

Двама средношколци

които са посещавали училище, видимо не живеят по различен начин от останалите.

Образованието се нуждае от определено ниво, за да бъде ефективно. Във времена на война, за съжаление, простата брутална сила

надделява.

И не се нуждаете от много образование за обикновена работа на терен или помощ за работа като пренасяне и отглеждане на кози. Но това, което се случва с всички хора без образование, се случва и с тях: те се експлоатират, изневеряват, не им се

плаща и т.н.

За съжаление, нашите опити да създадем чрез проекти и придобиване на образование са многократно торпесирани от несигурност. Щом сте стигнали малко, някой идва и ви ограбва.

Това е дългосрочен проект. Едва сега, след повече от 20 години, постигнахме първа цел: ученици със средно образование.

Основно училище в числа

Край на училище 2019: 238 ученици (118J / 120M).

От 27 деца пигмей 13 са се откъснали. Това обикновено се случва от 4-ти клас на основното училище.

Момче и три момичета трябва да повторят учебната година.

Момче е в 6 клас. Средното училище за него през следващата учебна година можем да финансираме само с допълнително спонсорство.

Децата в Банту² трябва да повторят 18 момчета и 19 момичета.

45-те отпаднали деца са тръгнали по собствена инициатива, не са били изгонени от училище. Това се дължи главно на несигурната ситуация.

Най-добра тази година беше момиче: Ндухи с 89% в 4-ти клас, втори Муса с 88,3% в пети клас.

Завършването на основното училище се състои от 14 от 17 ученици, така че 82%

---

2 Терминът Пигмей и Банту се разглежда от някои проблематични, но се използва там. Но оплакванията могат да се правят на място.

Пукнатини в училищната сграда

структурна повреда

За съжаление училището вече остарява. В най-старата сграда, която вече е на 25 години, се образуват пукнатини поради движение на земята и тежестта на покривната конструкция. Би трябвало училището да поправи това, но темата за забавленията на сградите все още не е стигнала в съзнанието на хората. Все още работите с един вид счетоводство, че по принцип харчите парите, които имате и ако имате нужда от нещо, тогава го потърсете. Предварително

Повреда от бурята на покрива планиране или разпоредби не съществуват.

Друга повреда в сградата ни държи заети:

Мостът трябва да бъде отново подкрепен с опори, старият е откъснал потопа. Членове на кръста са станали твърде тежки по време на строителството и се огъват. С опорите натоварването се абсорбира

Настройка на опорите достатъчно.

Този път фиксирахме стъпалото на колоните с бетон.

Но в дългосрочен план искаме да намерим трайно решение. Мост от каучуково дърво.

Междувременно населението е изградило и по-лесен достъп до моста. Сега вече не е необходимо да се изкачвате по стръмна стълба, но

Отвлечен от водата

С гумени дървета можете да отглеждате устойчиви мостове.

Жив мост, Индия (Източник: Уикипедия)

Каучуковото дърво образува въздушни корени в подходяща среда. Те се водят от бамбукови тръби през реката. Там се коренят.

Въздушни корени (Източник: Уикипедия)

Сега Конго беше известно с производството на каучуци, но в нашата област няма каучукови

дървета. Имам няколко издънки от Гома, но в хотела, където стоят каучуковите дървета, са настанили руанди. Като конгоанец рискувате да получите проблеми, когато отидете там. С много усилия бях снабдил две растения другаде.

Но петият ни опит се провали сега. Успях да взема две растения, но за съжаление и двете бяха засадени толкова близо до реката, че следващото наводнение ги отнесе.

Загубените деца на Росоросо

Членовете на комисията по CPDH са на загуба.

Генералният секретар на Азария описва ситуацията: „Изглежда тъмно за децата на пигмеите. Повече не можем да я изпратим на училище. Училищните такси са твърде високи и едва можем да плащаме за собствените си деца. Опитвахме се да получим проект от няколко организации, но винаги сме били

отхвърляни.

С нашите ресурси продължаваме да подкрепяме пигмеите с дрехи, но не можем да направим повече от това.

Също така проектът ни с помощта на водоснабдяване за получаване на пари за изграждането на училище се провали. Не намерихме и финансиране за това. Не можем да си позволим 11 000 долара. Проектът

Временно училище в Росоросо

трябва да носи печалба, която може да бъде вложена в изграждането на училище.

Всичко, което можем да направим, е да изпратим пигмейските деца, които

имахме обратно в дома в училище. "Azarias наистина е опитал всичко възможно, различни проекти, за да спечели пари или да получи пряка помощ или спонсорство за децата. Но тази

част от Конго е не само извън зоните на размирици, но е и толкова далеч назад, че едва ли някой се интересува. Хората само чуват Конго и след това си мислят за Ебола и Унрух: „Не

Адолф иска да се учи

можеш да се забъркаш там“.

Поради това големите организации предпочитат да участват в по-безопасни страни.

Самият CPDH1 може да помогне само много ограничено, тъй като самите местни членове имат малко и не могат да си позволят много.

Нашият проект Tandandale предаде проекта CPDH на други организации, но всички имат свои програми или не искат да се включват в Конго.

Ние също не можем да помогнем. От една страна, самият наш

Жана иска да се учи

касов апарат е празен, така че наистина трябва да съсредоточим всички дарения върху децата от Tandandale.

Само тогава можем да се справим с други проекти. За това четете: Нашите финанси S. 15

Пътешествие, което няма да забравите толкова бързо.

Пътуването в Конго винаги е специално преживяване. Не знаете кога или ако пристигате. Бунтовниците, бандитите, лошите пътища и технологията на разрушаване превръщат пътуването в приключение.

Жулиен говори за пътуване от Бутембо до Гома в началото на ноември 2019 г.:

В навечерието на пътуването ми до

Гома беше четвъртък, 31/10/2019. Притеснявах се от несигурността, която преобладава на 340-те километра между Бутембо и Гома.

Бяхме група пастори, които се грижат за травмирани жертви на войната. Сега трябва да отидем в Гома за допълнително образование. Бях чул много лоши истории в дискусиите и се радвах, че досега бях пощаден. И това трябва да остане така.

Умът ми ми каза, че ако имам пари, трябва да взема маршрута на полета с малка авиокомпания¹ или да тръгна по пътя през Уганда, за да стигна до Гома. Но това е твърде скъпо. Полетът струва 250 долара и трябва да платите виза за шофиране през Уганда. Така че просто трябва да поемам риска. Това е първият път, в който имам такова притеснение.

Има достатъчно примери за лоши неща, които могат да се случат по пътя. Инциденти се случват отново и отново. На всеки път може да се случи, че спирачките се провалят, колело пада или колата се преобръща. Но рядко се случва кола да падне по склона. Това може да бъде опасно, особено при спускането на Кабаша, където понякога се спуска на няколко метра.

Но ние сме много притеснени от набезите по пътя. Бандитите или бунтовниците плячкосват или отвличат. Колегата ми Канороя беше изпитал, че е ограбен по пътя надолу към гашите. Надявам се това да не ми се случи. Този път бях още по-притеснен от преди.

През нощта страдах от безсъние. На следващата сутрин казах на децата си, че се страхувам да пътувам до Гома.

Децата ме насърчаваха, като казваха, че нищо няма да се случи: "Ще се молим за теб, майко!"

Така на следващата сутрин отидох до автобусната спирка и платих пътуването си от 20 долара. Мусафири, наш съсед, беше диригент на автобуса. Той се погрижи за пътуването и всичко вървеше добре.

Мусафири и коафьорът ни прибраха багажа и допълнителния товар. Успях да избира място пред автобуса и бях доволен.

Беше 9 часа сутринта, когато започнахме пътуването и спряхме

Станция за измиване на ръце Ebola в Бутембо

малко след това в Кямбоджо. Тук приключва зоната Бутембо и там има станция за контрол на Ебола.

Всички трябва да мият ръцете си тук според правилото на програмата за защита от ебола и се измерва температурата. Ако имате треска, може да имате Ебола и да спрете да шофирате. Това е за да се предотврати разпространението на Ебола. Измиването на ръцете е само малка защита. Но толкова много хора са свикнали да мият ръцете си по-често и това ни защитава всички.

След това продължи към столицата

на провинцията Люберо, която е на 70 км южно от Бутембо. Преди всички трябваше да се регистрираме в Луберо, поне тези, идващи от южната част на Бутембо. Който живееше на север, трябваше да отиде в Бени. Но сега Бутембо се е превърнал в голям град и Люберо е просто доста малък град, който управлява останалата част от окръга. Но там също има контролна станция.

Когато пристигнахме в Люберо, трябваше отново да си измием ръцете, да измерим температурата и да покажем значките. Но след това продължи без проблеми.

Зад Люберо има много села покрай пътя. Особено с kitsombiro. Това е най-старият клон на първия мисионер - Пол Хърлбърт. Той все още е почитан с нас, въпреки че по-късно църквата ни се отдели от него, или по-скоро той от нея.

Тук в Kitsombiro можете да се запасите с пресен хляб. Тъй като тук е много високо и затова е студено, то се използва главно за отглеждане на

зърно. Затова тук винаги има пресен хляб. Но не толкова много хора живеят тук заради студа. По-късно мисионерите се преместиха в Катва, бутембо. Местната общност е най-известната на СВСА и за съжаление не само заради добрите им страни. Но

това е друга история, която ще разкажа друг път.

На седем километра до Китсомбиоро се намира Ndoluma. Тук беше първата школа на мисионери, но за съжаление не за конгоанците, а за деца на мисионери и „смесена раса“. Но и това е част от другата история. Там се покрихме с пресни плодове.

Пристигнахме на 5 км от Кирумба в опасен район, където хората често са отвлечени. Всички се уплашиха и шофьорът побърза да премине бързо. По пътя имаше само няколко села, предимно през ниви или гори. И тук започнаха проблемите.

В 17.30 часа на място, където няма къща, автобусът ни се счупи.

„Проблем с двигателя“, нарече диригента ни Мусафири в автобуса.

„Трябва да поправим това, но това може да отнеме известно време. Можете да излезете, но останете наблизо. “

„Няма ли място за настаняване наоколо?“, Попитах Мусафири.

- Не, това е Пори Уилоу. Тук никой не живее и ако намерите някого, това не е задължително човек, който има доверие. “

Използвахме последната светлина на деня, за да направим някакъв личен бизнес в околните храсти. И тогава нямахме друг избор, освен да чакаме. Нямахме как да стигнем до безопасно място пеша.

Умът ми каза да сляза от автобуса и да потърся убежище, сред дърветата. Но извън автобуса беше много студено и затова всички пътници прекараха цялата нощ в автобуса.

Ремонтът продължи цяла нощ до

сутринта в 7 часа. Тогава най-накрая продължи,

Ние не пристигнахме в Канябайонга чак около 10 часа сутринта. В Канябайонга механиците продължиха ремонта на автобуса и използвахме възможността да купим нещо за ядене.

Малко след Канябайонга започва националният парк. В миналото можете просто да шофирате там само с кола, а туристите можеха да отседнат в хотела наред парка и да разгледат животните. Това приключи сега. Бежанците от Руанда бяха опустошили южната част, а бунтовниците по-късно я приеха за

отстъпление и изядоха по-голямата част от животните. За да се защитят както пътешествениците, така и животните, човек може да кара в конвоя, придружен от военни, през парка.

Но конвоят, придружен от войниците, вече беше напуснал Канябайонга.

Мусафири договаря по телефона с лидера на конвоя, за да стане член на този конвой, или да се съобрази.

Лидерът на конвоя обаче отказа да се върне: „Вече сме твърде далеч, няма да се върнем. И да дойде сам, нали!“ Това е така.

Трябваше да прекараме остатък от деня и нощта в Канябайонга. За щастие Kanyabayonga има много места за настаняване и ресторанти, защото хората там са оборудвани за това. Но вечерта Мусафири ни донесе някои лоши новини: „Е, двигателят на автобуса все още създава проблеми. Можем да го поправим правилно в Гома.“

„Това означава ли, че не можем да продължим утре?“ Попита някой от пътешествениците.

„Да, утре няма да можем да продължим с всички. Всъщност с никого. Ако автобусът спре в парка, получаваме големи проблеми с войниците. Трябва да преминете към друг автобус.“

„А багажът ми?“ Попитах.

Мусафири остана отново в първия ни автобус. "Ще се уверя, че багажът ви пристига добре в Гома", той ме успокои. "Не е нужно да се притеснявате."

„Не мога ли да се присъединя към вас?“ Попитах отново.

„Не, не знаем колко дълго ще издържи двигателят. Трябва да го пощадим. И ако легнем, ще дойдете по-късно в Гома. Освен това вие сте тук с вашата група.“

Това беше вярно.

На сутринта трябваше да сменим автобуса. За щастие имаше каране, но

ни струваше 10 долара всяка. Беше по-евтино от обикновено, но не можахме

да вземем никакъв багаж със себе си.

„Не се безпокойте“, успокои ни Мусафири. - Отиваме с конвоя, но в края на краищата ще ви докараме багажа до Гома. Бог желае, нека да отидем там с вас. "

"Може би Бог би искал двигателят да бъде ремонтиран предварително и те не го направиха", промърмори мъжът зад мен, като предизвика дискусия, която ни държеше зает за следващия час.

В 13:00 прекосихме парка и пристигнахме в Киваня, където

Контрол на ебола (Uleda в Катва)

Войници на MONUSCO в Гома (2013)

контрола на Ебола ни принуди отново да си мием ръцете и проверихме температурата за всеки пътник.

Пастор от нашата група, който дойде от Бени, имаше температура 38 ° C. Хората от контрола върху еболата решили да ги държат под наблюдение в Киваня в продължение на три дни. Но тъй като обучението продължи само 4 дни, тя така или иначе щеше да пропусне всичко. Така момичето реши да се върне в Бутембо. Екипът за наблюдение на Ебола изпратил екип от Ебола от Бени, който бил оборудван с линейка, и решил да ги върне в Бени за наблюдение

Тук всеки купи част от плодовете, които тук са много по-евтини, отколкото в Гома. Взех със себе си ананас и пасиран плод, въпреки че всички имахме малко място. Сега се отправихме към Nyragongo, един от най-активните вулкани в света. На всеки 22 години той избухва и накрая в средата на Гома. Районът на националния парк тук беше напълно изчистен от бежанците от Руанда, но временно много се е оттеглило. След това се спусна към Гома.

Пристигнахме в Гома без допълнителни проблеми в 17 часа. Тук

попитахме за съдбата на автобуса, който ни донесе багажа. Бяхме информирани, че той отново се е разпаднал в Рубаре на 50 км от Гома. В този автобус бяха всичките ни вещи и куфари.

Нощувахме в Гома, без да сменим дрехите си. Беше 9:00 на другата сутрин, когато най-накрая автобусът пристигна в Гома и си взехме нещата.

Това беше най-лошото пътуване, което преживях досега.

Публикувано в Гома на 8/11/2019
Касвера Жулиен

Пристигнахме в Гома без допълнителни проблеми в 17 часа. Тук попитахме за съдбата на автобуса, който ни донесе багажа. Бяхме информирани, че той отново се е разпаднал в Рубаре на 50 км от Гома. В този автобус бяха всичките ни вещи и куфари.

Нощувахме в Гома, без да сменим дрехите си. Беше 9:00 на другата сутрин, когато най-накрая автобусът пристигна в Гома и си взехме нещата.

Това беше най-лошото пътуване, което преживях досега.

Публикувано в Гома на 8/11/2019
Касвера Жулиен

Нормалната война

В района на Буинга има две военни сили: FARDC като правителствени войници и Maimai.

FARDC имат своите казарми в Buyinga, но на 7 мили на юг, Maimai в Макоко имат своя лагер.

От време на време войниците нападат бунтовниците. Но обикновено

Нормален пътник или Maimai на турне?

научават за това достатъчно скоро и напускат лагера си и се разстилат в хралалака. Така войниците вече не срещат никого там. Те изгарят лагера и унищожават остатъчните владения.

След като войниците ги няма, майайците се връщат. Но тъй като Maimai не работят, населението е принудено да възстанови лагера. Това е обвързваща фронтова работа. Тези, които липсват, ще бъдат изправени пред тежки наказания.

В допълнение, Maimai изискват означение като данък на анкетата. Той струва 0,5 долара на месец за всеки, който има карта с избиратели, която е над 18 години. Ако ви хванат без чип, плащате 50 долара веднага. Ако не можете да направите това и не можете

да вземете назаем от другите, рискувате да бъдете пребити до смърт.

Един ден Маимай пише писмо до войниците и им дава 24 часа да напуснат и да освободят пътя Буинга-Бутембо.

Така населението на Буинга избяга. Магазините се затвориха, а пазарът беше празен. Жулиен купи сол, сапун и дезинфектант като предпазна мярка, но на висока цена.

След три седмици, делегация на MONUSCO, войските на ООН пристигнаха и преговаряха с Maimai. Те получиха плик¹ и се оттеглиха в лагера си.³

Лагер на MONUSCO в Бутембо

Нашите финанси

Според сегашното състояние бихме приключили годината със значителен дефицит.

Вече трябваше да спестяваме на много места. Не успяхме да осигурим адекватно на здравната станция лекарства, тъй като цената на дезинфектантите се увеличи поради

3 Плик: описание за подкуп. Тъй като MONUSCO не може да вземе бунтовниците, те се опитват да ги мълчат.

Ебола. От една страна, цените се покачиха, от друга, търсенето се увеличи поради ебола. Също така за следващата година липсват достатъчно средства.

Освен това трябваше леко да намалим подкрепата за училището. За това имаме това фиксирано от броя на учениците, които ходят на училище.

Ромен и Мелиса напуснаха нашата услуга. Мелиса беше преместена, а Ромен продължава да се доброволно за пигмеите.

За съжаление, някои редовни донори също се провалиха през годината.

Благодаря на всички вас, които подкрепиха нашия проект.

Администрацията на проекта в Германия едва ли струва пари, тъй като повечето от тях се случват на доброволна основа. Но за пощенски разходи и за необходимата реклама, ние също консумираме част, която е между 10 и 15%. Това ще ни позволи да кандидатстваме за печат за дарение. Но това струва повече от годишния ни бюджет.

Тъй като смятам, че има по-смисъл да насочвате парите директно към Африка.

Пастор Кирима получава от нас подкрепа в размер на 40 евро. Той и семейството му трябва да живеят от това.

Следователно вашите дарения са много директно в Конго. И с малкото пари, с които разполагаме, можем да постигнем много. Уледа се грижи много за доброто използване на средствата, а Жулиен продължава да измисля нови идеи как да помогне на хората.

И затова съм сигурен, че един или двама от вас ще дарят проекта отново на Коледа или Нова година.

Mayani in der Gesundheitsstation.

Ако е възможно, тогава нека имаме редовно дарение месечно. Това значително улеснява планирането и финансирането.

Къде другаде мога да помогна?

Ако не можете да помогнете на нашия проект финансово, тогава е така:

Дайте бюлетина и информация.

Интересувате ли се от хората, които се занимават с въпроса в Конго - включително с нашите политики.

Поканете ме на лекция.

Служител, който прави принос към началната страница от френски текстове, също би бил много добре дошъл.

млади студенти

Следващото поколение е готово. Може би с по-добри шансове?

Spendenkonto: IBAN:
DE67 4325 0030 0014 0052 43
BIC: WELADED1HRN

Projekt Tandandale e.V.
Bildung und Hilfe für Pygmäen
im Congo

Impressum V.i.S.d.P.:
Horst Schulze, Vorsitzender,
Josefinenstr. 106a, 44628 Herne,
Tel.: 02323-388847, hallo@tandandale.de
Holger Witt, Stellvertreter, Andreas Pfohl,
Stellvertreter, Simon Franken, Schatzmeister